

IK BEN
NOG NIET KLAAR
MET JOU!

BESTSELLERAUTEUR VAN
IK HUUR EEN MAN!

CONNIE REGARD

Conny Regard

IK BEN NOG NIET
KLAAR MET JOU!

Zomer & Keuning

PROLOOG

Ik weet dat ik mijn absolute dieptepunt heb bereikt op het moment dat ik midden in de nacht wakker word en drie handen op mijn lichaam voel. De eerste op mijn linkerborst, de tweede vlak boven mijn venusheuvel, de derde onder mijn rechterbil.

De eigenaars blijken van het mannelijk geslacht te zijn.

Niet dat ik lesbisch of bi ben, maar in de benevelde toestand waarin ik gisteravond verkeerde zou het zomaar anders geweest kunnen zijn. Weet je, het is in de kringen waarin ik me bevind trouwens eerder gewoonte dan uitzondering. Maar goed, *been there, done that*, zoals ze hier in Amerika zeggen. Ik kan dan ook met een gerust hart zeggen dat het niet mijn ding is. Ach, ik kan er nu in ieder geval over meepraten als het ter sprake komt. Dat is zo belangrijk; dat je van alle markten thuis bent, bedoel ik. Nee, mij zullen ze er nooit van kunnen beschuldigen dat ik me niet goed voorbereid of geen research heb gedaan.

Ik schrik me half lam als Mr. Right zich beweegt. En met 'right' bedoel ik de meneer aan mijn rechterkant, niet als in de ware, de enige... Eh, weet je wat? Laten we hem om verdere misverstanden te voorkomen maar meneer 1 noemen. Zijn naam zou misschien handiger zijn, maar echt, wie het weet, mag het zeggen. Hij heeft donker haar. Mooi! Dat is dus absoluut tegen mijn principes.

O fijn, nu slaat hij zijn dij over mijn benen en drukt zich zo dicht tegen me aan dat ik geen kant meer op kan. Nou, dat is dan weer lekker. En ja hoor, ook nog een kanjer van een erectie. Tjonge, hoe krijg ik het toch ook altijd voor elkaar? O alsjeblijft, blijf in godsnaam slapen. Niet wakker worden!

Ik frons diep en knijp mijn ogen tot spleetjes als ik mijn hoofd naar links draai en zie dat meneer 2, die ik ook al niet herken, net zulk donker haar heeft. Nou, ik moet hem gisteravond wel heel erg heb-

ben geraakt. Nu drink ik altijd veel, dus ik ben wel wat gewend, en ik weet toch altijd redelijk wat ik doe of heb gedaan. Ik heb gisteren toch niet meer gedronken dan anders? Of wel? Nee. Weet je, nu ik weer wat helderder ben, vermoed ik dat dat pilletje de oorzaak is geweest. 'Zeg eens aaa', werd er gezegd, en ik, gehoorzame meid die ik ben, spoelde het weg met het drankje dat ik in mijn hand had. Niet dat ik normaal gesproken zo snel ben om mijn mond te openen. Mijn god, je wilt niet weten wat ze erin stoppen als je even niet oplet.

Ik rol met mijn ogen en krimp lichtjes ineen omdat zelfs dat pijn doet. Jeetje, mijn hoofd voelt aan alsof ze het een paar keer tegen de muur hebben geslagen. Zou dat de reden zijn dat ik niets meer weet? Hebben ze me met geweld... Nee, geen smoesjes verzinnen. Ik zal best vrijwillig met Jansen en Jansen hier zijn meegegaan. Waarschijnlijk was dat pilletje gewoon een stuk vrolijker dan ik gewend ben. Ik kan me vanaf dat moment in ieder geval niet veel meer herinneren. Vaag weet ik nog dat ik op een tafel stond en dat er werd geroepen dat ik moest strippen. Heb ik dat gedaan? Nee! Nee, ik weet zeker dat ik daar geen zin in had. Maar had ik dan wel zin om met twee mannen tegelijk naar bed te gaan?

O help, laat ik dat alseblieft niet gedaan hebben. Om de beurt zou zelfs voor mij te bizar zijn. Ik sluit mijn ogen en pijnig mijn hersenen om erachter te komen wat er dan wel is gebeurd. Voorzichtig probeer ik een beetje ruimte te creëren, maar in de sandwich waarin ik me bevind is dat onmogelijk.

Terwijl ik dit denk, krijg ik opeens een flashback. Ik zie mezelf schrijlings boven op meneer 1, of misschien is het wel meneer 2, zitten, terwijl de ander achter me zit en zijn handen over mijn lichaam laat gaan, zijn gezicht in mijn hals. En waarom lijken die twee zo veel op elkaar? Een tweeling? Misschien dat ik daarom per ongeluk met alle twee... Ik verstijf als meneer 2 zijn lippen tegen mijn schouder drukt en iets onverstaanbaars mompelt terwijl hij zijn hand tussen mijn benen laat glijden. Ik klem mijn dijen stijf tegen elkaar.

Hij kreunt. O, shit, iets te hard. Soms ken ik gewoon mijn eigen kracht niet. Niet wakker worden! Ik heb nu geen zin in moeilijke toestanden. Gelukkig, hij blijft doorslapen.

Waar ben ik in godsnaam mee bezig? Ik ben vorige week zesentwintig geworden en sta op het hoogtepunt van mijn carrière. Drie weken geleden heb ik mijn eerste filmrolletje gespeeld in wat, als ik de pro-

ducer mag geloven, een kaskraker belooft te worden.

Colin F. speelt erin. Dat is trouwens echt een lekker ding. Maar ja, donker haar, hè? Nee, geintje, maar ik heb gewoon een paar principes. Goed, ze zijn op de vingers van één hand te tellen, maar aan de paar die ik heb, wil ik me graag houden. Ik neem mijn werk simpelweg nooit mee naar huis. Eh ja, dat hij mij mee naar zijn huis wilde nemen is muggenzifterij! Ik wil trouwens minderen. Fuck, ik heb de afgelopen twee jaar meer mannen versleten dan iemand die twee keer zo oud is als ik. Ik kan me de keren niet heugen dat ik, net als nu, wakker ben geworden in een vreemd bed, met een man die ik soms tot een uur daarvoor nog niet kende. Ik doe niet aan relaties... Niet meer. En waarom zou ik ook? Er zijn zo veel leuke mannen. Wat zeggen ze ook alweer? Meer mannen dan kerken?

Laat tante Harrie (voluit heet ze Harriët, zoals ik haar dus weiger te noemen) het maar niet horen.

Niet voor de eerste keer vraag ik me af waarom ik dit soort dingen toch doe. Ik heb een redelijk normale jeugd gehad. Dat ik mijn vwo-diploma heb gehaald, ondanks de manier waarop ik er met de pet naar gooide, is mij een compleet raadsel. Niet dat ik dom ben, maar advocaat zal ik nooit worden. Ik wist gewoon dat ik er zo ook wel zou komen. Misschien door mijn uiterlijk. En ik heb gelijk gekregen. Al zou ik het allemaal zo inruilen als ik terug kon.

Mijn ouders zijn nooit gescheiden. Die zijn gewoon dood. Toen ik zestien was, zijn ze bij een vaag conflict in Verwegistan om het leven gekomen. Mijn vader was oorlogscorrespondent en mijn moeder fotografe. Om de een of andere reden waren dat soort dingen altijd veel belangrijker dan hun enige kind.

En nee, ik ben niet verbitterd. Niet echt tenminste, hoewel hun dood natuurlijk best de nodige littekens heeft achtergelaten. Maar wat ik ze wel altijd kwalijk heb genomen, en na hun dood zelfs nog meer, was dat ik altijd als zij weer eens voor hun werk weg moesten, bij tante Harrie werd gedropt. En omdat deze zus van mijn vader mijn enige overgebleven familielid was, werd dat na hun dood voorgoed. Op mijn achttiende verjaardag, ik had mijn tas al dagen van tevoren klaarstaan, ben ik 'm gesmeerd. Maar weet je? Tante Harrie is niet de reden dat ik leef zoals ik leef. Ik probeer iemand te vergeten, en heb mezelf wijsgemaakt dat dit de manier is. Maar ik neem mezelf in de

maling. Iedere keer als ik weer wakker word naast een vreemde kerel, voel ik me juist nog schuldiger, omdat ik weet dat hij me hierom nog meer zal haten dan hij al doet.

Ik voel de tranen opkomen en knijp mijn ogen stijf dicht. O alsjeblieft, niet nu! Maar juist nu laten de tranen zich niet terugdringen. Net als het beeld van zijn gezicht zoals hij me die laatste keer aankeek. Ik mis hem en hoe ik ook mijn best doe, hoeveel pillen en hoeveel mannen ik ook verslijt, het verdriet lijkt alleen maar groter te worden.

De laatste tijd denk ik steeds vaker aan hem en aan... Nee, kappen! Ik proef het zout van mijn tranen op mijn lippen en probeer mijn hand op te tillen. Een bankschroef is er niets bij. Het lukt me met geen mogelijkheid los te komen zonder dat ik Jansen en Jansen wakker maak. En geloof me, dat is echt het laatste wat ik wil.

Dit is nu al bijna drie jaar aan de gang. Eigenlijk vanaf het moment dat ik bij tante Harrie ben weggelopen en vanaf het moment dat ik toevallig ontdekt werd toen ik op een dag topless op het strand van Saint-Tropez lag. Daar ben ik dus echt bij toeval terechtgekomen.

Je vraagt je wellicht af hoe je toevallig in Saint-Tropez ontdekt kunt worden. Nou, dat zal ik je vertellen. Eigenlijk is het vrij simpel als je met een bord langs de rijksweg staat waar je alleen maar 'Zuid-Frankrijk' en een groot vraagteken op hebt gezet. Ja, echt. Kon mij het schelen waar ik terechtkwam. Frankrijk was het eerste wat me te binnen schoot. Ik wilde gewoon ver van Rotterdam vandaan.

Mario, de zakenman in zijn dikke Jaguar die als eerste voor me stopte, moest toevallig naar Saint-Tropez. Bij aankomst vroeg hij me of ik zin had om hem daar een paar dagen gezelschap te houden.

Ik was echt even sprakeloos toen ik het luxe jacht zag waarop hij wilde dat ik hem gezelschap hield. Eh, ja, daar hoefde ik dus niet echt lang over na te denken. Zeker gezien het feit dat hij er niet verkeerd uitzag. Was dat niet het geval geweest, dan zou ik nooit op zijn uitnodiging zijn ingegaan. Kijk, ik mag dan wel snel en met veel mannen het bed in duiken, maar ik moet me wel tot hen aangetrokken voelen. Mij zul je echt nooit met een oude kerel zien alleen maar omdat hij rijk is. Ik heb trouwens in de afgelopen jaren zo veel geld verdiend dat ik geen suikeroompje nodig heb om me te onderhouden. Maar al zou dat niet het geval zijn geweest, zou ik het dus ook

nooit doen. Ik ben niet te koop. Ik ga alleen met mannen naar bed als en wanneer ik dat wil... Oké, en als ik helemaal de weg kwijt ben. Dus zo kwam het dat ik op het juiste moment op de juiste plaats lag. Ik geloof dat ik nogal argwanend keek toen een man me zijn kaartje gaf en vroeg of ik het nummer dat erop stond wilde bellen. Hij schoot in de lach en zei dat hij scout was bij een modellenbureau. 'Trek het bureau maar na, het staat redelijk bekend,' zei hij met een knipoog, en weg was hij.

Ha! Was dat even het understatement van het jaar, ontdekte ik niet veel later. Het was hét bureau als je iets in dat wereldje wilde bereiken. Niet dat het nou een grote droom van me was om model te worden. Maar ach, ik had op het moment geen baan en geen flauw idee wat ik wilde worden als ik later groot was. Dus heb ik het nummer op het kaartje gebeld. En voilà, hier lig ik dan, met twee spiernaakte mannen in een vreemd bed.

Ik weet het allemaal niet meer, ik weet amper nog wie ik ben. Misschien ken je me, misschien ook niet. Ik ben 'bekend' als Jazzy. Mijn echte naam weten alleen tante Harrie en... ophouden!

Waar was ik? O ja, mijn naam. Nou, aangezien ik dus aan niets meer van mijn oude leven in Nederland herinnerd wilde worden, vond ik de verbastering van mijn naam, die ze trouwens binnen twee seconden op het modellenbureau hadden bedacht, wel best. Ze vonden me wel 'Jazzy', en als ik de kenners mag geloven ben ik hét gezicht. Weer eens iets anders dan *the body*, zoals ze Elle Macpherson noemen.

Ik heb drie maanden geleden een dik contract met een bekend parfumhuis getekend. Het zou je duizelen als je het bedrag hoort dat ermee gemoeid is. En weet je wat ik daarvoor moet doen? Gewoon het gezicht zijn.

Dus misschien ben je me weleens in de modebladen tegengekomen. Of heb je de commercial van L'Oréal gezien die sinds deze maand overal te zien is. Ik moet een bosnimf voorstellen. En op de bloemenkrans op mijn hoofd en drie strategisch aangebrachte vijgenbladen na, ben ik spiernaakt. Ik loop dus door een sprookjesbos, terwijl de vlinders en de elfjes om me heen dansen. Heel romantisch allemaal. En eerlijk is eerlijk: heel gaaf gedaan. Maar vertel, gaat er al een belletje rinkelen? Ik vraag me af of de reclame ook in Europa uitgezonden wordt en of hij... oké, oké, ik geef het op. Nou goed?

Zou hij me herkend hebben? Misschien herkent hij mijn lichaam wel. Het is in ieder geval goed in beeld, en god weet dat hij er iedere centimeter van heeft verkend.

Het kan ook zijn dat je me weleens over de catwalks in Milaan of Parijs hebt zien lopen. Hier in Amerika loop ik ze ook iedere maand wel een keer plat. Volgende week moet ik zelfs naar Australië. Als ik daaraan denk, word ik nu al moe. Uren in een vliegtuig is niet echt mijn ding. Maar goed, wat moet, dat moet!

En mocht je dat allemaal gemist hebben, maak je me niet wijs dat je nooit iets over me in de roddelbladen hebt gelezen, verwickeld in het zoveelste schandaal. Even voor de duidelijkheid: negen van de tien keer is het dus NIET waar! En over die tiende keer wil ik het liever niet hebben.

Maar goed, ik heb geleerd me er niet meer druk over te maken. Oké, behalve als ze het zo bont maken dat ik ze, zoals een paar maanden geleden, voor de rechter sleep. Het ging me niet om geld, wat ik overigens wel kreeg. Belachelijk veel ook. Maar ja, dat is normaal in Amerika. Mijn advocaten hadden het buiten mij om geregeld. Waar het mij gewoon om ging was een rectificatie omdat er werd beweerd dat ik een relatie had met een nogal bekende getrouwde man en dat zijn huwelijk door mij op de klippen was gelopen. Dat was een klinkklare leugen! Daar doe ik niet aan. Getrouwde mannen en huwelijken kapotmaken, bedoel ik. Nee, dat laatste lieg ik. Het mijne heb ik eigenhandig en met opzet kapotgemaakt. Maar daar wil ik het dus écht niet over hebben!

Hè, gatver, de tranen lopen in mijn hals. Ik haat dat. Ik wil helemaal niet huilen. Daar heb ik geen recht toe. Ik heb dit allemaal aan mezelf te danken. Ik heb zelf voor dit leven gekozen, en ik kan niet meer terug. Daarvoor is er te veel gebeurd. Wat heb ik soms – nee, niet soms, váák – een hekel aan mezelf. Ik haat dit leven. Maar ook dat verdien ik. Jaja, ik weet het, het klinkt misschien allemaal geweldig. Zo veel geld en al die rijke en beroemde zogenaamde vrienden waarmee ik mezelf omring. Die knappe mannen met wie ik, al dan niet bewust, in bed beland. Mijn dure villa in The Hills, mijn zwarte Porsche, de designerkleren en de sieraden, vaak cadeautjes van aanbidders en ontwerpers. Ach, je kunt het zo gek niet bedenken of ik heb het. Maar weet je: ik zou het zo opgeven als ik nog een kans zou krijgen om het anders te doen. Helaas zit dat er in dit leven niet

meer in. Daarvoor heb ik het te bont gemaakt. Dit is mijn straf voor wat ik hem heb aangedaan.

Maar goed, zoals gezegd heb ik nu mijn persoonlijke dieptepunt wel bereikt. Misschien moet ik er nu maar voorzichtig tussenuit proberen te knijpen. Letterlijk of figuurlijk, dat maakt me op dit moment niet zo veel uit. Ik moet hiermee kappen voordat Jazzy de covers van alle bladen haalt door haar vroegtijdige dood. Dat zou ik ook nog kunnen doen. Doodgaan, bedoel ik. Hoeveel pillen of drank zou ik daarvoor nodig hebben? Ik zou mezelf natuurlijk ook van het balkon kunnen gooien. Hoe hoog zitten we hier eigenlijk?

HOOFDSTUK 1

Een jaar later

Mijn god, mijn hoofd barst bijna uit elkaar. Ik kijk om me heen en probeer me te herinneren met wie ik hier in godsnaam naartoe ben gekomen. Waarom zie ik bijna niets? Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Het is hier erg donker en het lijkt wel of er een dikke mist hangt. Ik moet nodig naar het toilet en probeer overeind te komen, maar om de een of andere reden lukt het me niet.

‘Waar wil je naartoe, schatje?’ hoor ik in mijn linkeroor roepen. Tjonge, de muziek staat zo hard dat ik in de bank, waar ik op zit, het trillen van de zware bas kan voelen.

‘Naar het toilet.’ Ik schreeuw terug zonder te kijken wie het vroeg. ‘Cool, dan ga ik met je mee.’

Deze keer kijk ik wel wie het heeft geschreeuwd. Ik knijp mijn ogen weer samen om scherper te kunnen zien. Ik zou niet kunnen zeggen wie het is en of ik de persoon überhaupt ken. Ik weet niet eens meer waar ik ben. Kun je nagaan hoever heen ik ben. Het enige wat ik weet, of nee, denk, is dat het een vrouw is. Dat weet je hier vaak pas zeker als ze hun broek laten zakken, en dan kun je het nog steeds niet met honderd procent zeggen. De chirurgen van tegenwoordig. Ware kunstenaars zijn het.

Vorige week was er nog een schandaal toen bekend werd dat Michaela Wood eigenlijk Michael Wood bleek te zijn. Zelfs haar man had daar nooit iets van geweten of gemerkt. Ja echt, mag ik ter plekke dood neervallen, als ik daarover lieg. Dat snap ik dus nog steeds niet, hè. Ik bedoel, na een sekseoperatie ben je toch niet ook voor de wet van geslacht veranderd? Ik dacht dat ze dat niet in je paspoort mochten veranderen. Maar goed, dit is Amerika, en met geld kun je hier, net als overal eigenlijk, een hoop voor elkaar krijgen. *Anyway*, Michaela’s goed bewaarde geheim is door een jaloerse ex-vriendin voor een

hoop geld aan de bladen verkocht. Nu ken ik Michaëla niet persoonlijk, maar ik heb haar weleens gezien. Echt een heel mooie vrouw. Zou zo mijn opvolger kunnen worden, nu ik er hard over na loop te denken om af te treden.

'Come on, honey,' zegt mijn onbekende vriendin. Ik zucht en vraag of ze dan zo vriendelijk wil zijn me overeind te helpen. Dat wil ze. En nadat ze dat ook gedaan heeft, trekt ze me door de deinende mensenmassa achter haar aan naar een lange, smalle trap.

'Hé, Jazzygirl. Wat zie je er weer verrukkelijk uit,' zegt een mij totaal onbekende blonde man – voor zover ik het tenminste kan zien door de mist die nog steeds voor mijn ogen hangt.

'Jij ook... volgens mij,' mompel ik.

Voor hij weer iets kan zeggen heeft mijn nieuwe vriendin me de trap al af getrokken. Ik hoop toch echt dat de toiletten daar zijn, want ik sta op springen. Yep, die zijn daar. Maar het is er zo druk dat alles bezet is. Ik zucht en zoek houvast bij de wand. O, wat ben ik moe. Ik zou zo kunnen slapen. Even mijn ogen dicht.

'Wat is er met haar?' hoor ik iemand vragen.

Ik trek me er niets van aan.

'Een beetje van de wereld... Pillen,' wordt er gezegd. Oké, dat weet ik dan ook weer. Ik sta strak van de pillen.

'Your turn, honey.'

Ik open mijn ogen als ik aan mijn hand een toilethokje word binnengetrokken.

O, het is mijn nieuwe vriendin weer. Alsof het de normaalste zaak van de wereld is, zakt ze door haar knieën en knoopt ze de gulp van mijn heupjeans open.

'Lukt het verder?' vraagt ze. 'Of moet ik...'

Ik duw haar hand weg als ze mijn broek over mijn heupen omlaag begint te sjoeren. 'Ob my god, Victoria's Secret!' Ze klinkt alsof ze aan de zuurstof moet. 'Nieuwste collectie, hè?'

Ik heb werkelijk geen idee waar ze het over heeft. Zonder me eraan te storen dat ze nog steeds in het hokje bij me staat, laat ik me op het toilet vallen. Van de wereld? Hoe bedoel je?

'Weet je dat je in het echt nog mooier bent?' gaat de vreemde meid verder terwijl ze met haar vingers door mijn haar kamt.

Ik voel irritatie opkomen. Maar ik ben te moe of te zeer onder invloed, als ik de experts mag geloven, om er iets van te zeggen, laat

staan er iets tegen te doen. Tot mijn geluk wordt Darling, zoals ze schijnt te heten, geroepen. Ze loopt het toilethokje uit, maar niet voordat ze me een kus op mijn mond heeft gegeven. Tjonge, volgens mij heeft ze een half potje lipgloss op haar mond gesmeerd. Ik veeg het plakkerige goedje met de rug van mijn hand weg. Weet ze niet dat mannen – en ook vrouwen – het niet fijn vinden om met een mond vol lipgloss gekust te worden?

Ik sta op, of althans dat probeer ik, om de deur achter haar op slot te doen. Maar mijn strakke broek halverwege mijn dijen denkt daar anders over. Ik ben trouwens al te laat. Darling is alweer terug.

‘Nog niet klaar, honey?’

Ik besluit haar te negeren, wat niet al te moeilijk is in de toestand waarin ik me bevind. Als ik overeind kom, schrik ik me half wezenloos van haar gil. Iemand met een minder sterk hart zou beslist een hartverlamming hebben gekregen. Ik grijp naar mijn hoofd, dat nu echt op springen staat.

‘Deed dat geen zeer?’ vraagt Darling.

‘Ja, dus zou je alsjeblieft niet meer zo willen schreeuwen?’

Het irritante wicht schatert het uit alsof ik iets verschrikkelijk grappigs heb gezegd. ‘Nee, ik bedoel dat,’ zegt ze en ze wijst naar mijn schaamstreek.

O, dat.

‘Ik wil ook zo graag een brazilian wax, maar ik durf het niet. Deed het zeer? Waar heb jij het laten doen?’

Ja, dat deed dus heel erg zeer. Maar het is noodzakelijk, zeker als je lingerie moet showen, en ach, ik ben er weer weken vanaf. Eerlijk gezegd vind ik het zelf erg prettig. Lekker fris ook, als je er eenmaal aan gewend bent. In het begin moest ik er heel erg aan wennen. Ik vond mezelf net zo’n kale kat, of poes, als je melig wilt zijn. Hoe heten die beesten ook alweer? Ze komen uit Egypte. Of nee, ik ben in de war door hun naam. Sfinxkatten! Ja, zo heten ze. Volgens mij komen ze oorspronkelijk uit Canada, dus waarom ze sfinxkatten worden genoemd, ontgaat me. Maar ja, er ontgaat me de laatste tijd zo veel. Afijn, om niet helemaal als een blote poes door het leven te gaan heb ik de laatste keer een smalle landingsbaan laten aanleggen.

En ja, het doet dus écht verschrikkelijk zeer. Dus laat je nooit wijsmaken dat het niet zo is. Het maakt natuurlijk wel verschil door wie je het laat doen. De salon waar ik ben geweest staat bekend als de

beste in Beverly Hills, maar zelfs daar doet het zeer.

Ik wil mijn broek weer dichtknopen, maar mijn vingers willen niet. Lachend duwt Darling mijn handen weg en maakt de knopen weer voor me dicht. Ze staat wel heel erg dichtbij. Als ik er iets van wil zeggen, kust ze me verdorie weer. Ze probeert zelfs mijn lippen met haar tong van elkaar te duwen. Met een boze kreet duw ik haar weg en zeg dat ze dat moet laten.

‘Waarom?’

Tjonge, ze is werkelijk verbaasd.

‘Ben je nog nooit met een vrouw geweest?’ vraagt het gestoorde mokkel.

Ik geef geen antwoord en loop langs haar heen naar de andere ruimte, die tot mijn verbazing nu helemaal leeg is. Zou het brandalarm zijn afgegaan, zonder dat ik er iets van heb gemerkt, en heeft iedereen inmiddels het gebouw verlaten? Ik was mijn handen, neem mijn lange haar in een hand en buig voorover om een slokje water te nemen. Als ik weer overeind kom staat Darling met haar heup tegen de wastafel. Ze kijkt me met een peinzende blik aan. Dat geloof ik tenminste, als ik mijn ogen iets dichtknijp en omdat haar gezicht zich vlak bij dat van mij bevindt.

‘Draag je lenzen, Jazzy?’ Ze buigt zich zo dicht naar me toe dat haar neus de mijne raakt.

‘Nee, maar als het zo doorgaat, denk ik toch dat ik morgen even langs de opticien ga.’

Ze houdt me iets voor en even ben ik in de veronderstelling dat het een lens is, maar het blijkt een groenig pilletje te zijn. ‘Ga je lekker van zweven en je wordt er zó geil van,’ zegt Darling en ze duwt het pilletje tegen mijn lippen.

‘Nee, dank je, geen zin in.’ Ik heb vanavond geen behoefte om geil te zijn, en geloof me als ik zeg dat ik daar normaal gesproken geen pilletje voor nodig heb. Een half dozijn alcoholhoudende drankjes door elkaar en een lekkere kerel, in die volgorde, zijn meestal voldoende. Ik draai me om en geef een gil als mijn minstens tien centimeter hoge stilettohak wegglijdt over de glibberige stenen vloer.

Als Darling niet zo snel had gereageerd, zou ik nu waarschijnlijk uit mijn kruis gescheurd zijn en een liesbreuk hebben gehad. Ze pakt mijn hand stevig vast en zegt dat ik haar nodig heb, waarna ze me weer achter zich aan de toiletten uit trekt. Ik neem me voor dat dit

echt de laatste keer is geweest dat ik zo veel heb gedronken en haaltjes van vreemde sigaretten heb genomen. Met wie ben ik hier gekomen? En waar is hier precies? Darling schiet in de lach als ik het haar vraag.

‘Wow, jij bent ver heen. Weet je echt niet meer dat je op het feestje van Daddy in The Spider Club bent?’

Haar vader? Ik vraag me af wie dat nou weer is. Ach, weet je, het kan me op de een of andere manier niet echt boeien. The Spider Club zegt me in mijn verwarde toestand wel iets. Het is zo’n beetje *the place to be* in Hollywood. Ik ben hier trouwens, als ik Darling mag geloven, met een goddelijke man binnengekomen. Goed, dát geloof ik. Ik heb negen van de tien keer goddelijke mannen bij me. Dat is een voordeel als je model bent. Dan kom je echt de mooiste mannen tegen, die meest van de tijd ook model zijn, en bijna net zo vaak homo.

‘Eh, weet je misschien waar mijn goddelijke date is gebleven?’

‘Die ben je volgens mij kwijt aan Nicky.’

Nicky? Geen idee wie dat is. Of ze moet het over Nicole hebben. Ja, dat zou ik dan meteen geloven. De hoofdstad van Frankrijk, zoals ik haar in gedachten altijd noem, heeft er ook een handje van om dat soort dingen te doen.

Ik laat me weer door Darling mee naar een bank trekken en vraag me af waar ze het glas champagne zo snel vandaan haalt dat ze in mijn hand drukt. ‘Kom, drink maar lekker op,’ zegt ze en ze komt hinderlijk dicht tegen me aan zitten. Ik duw haar hand weg als ze die strelend over mijn dij laat gaan en zucht diep als ze haar hoofd op mijn schouder legt. Echt, je wilt niet weten hoe genoeg ik hiervan heb. Weet je, ik denk dat ik na dit glas maar naar huis ga. Als het me tenminste lukt om overeind te komen!

HOOFDSTUK 2

Dat is het laatste wat ik me herinner als ik wakker word; dat ik van plan was naar huis te gaan en dat ik vurig hoopte dat ik het nog zou weten te vinden. Maar als ik zo eens in het rond kijk, heb ik het niet kunnen vinden. Dit is mijn huis niet. Ik draai me om, ervan overtuigd Darling naast me te vinden. Godzijdank blij ik alleen in bed te liggen. Opgelucht haal ik adem en ik kreun als er hete naalden door mijn keel schieten terwijl ik probeer te slikken. Ik probeer daar dus meteen mee op te houden. Maar natuurlijk lijkt het wel alsof ik opeens constant moet slikken. Is dat je weleens opgevallen? Dat altijd als je iets niet wilt doen, je dat dan juist schijnt te moeten?

Wat heeft Darling in godsnaam in die champagne gedaan? Zou ze toch stiekem dat pilletje erin gekwakt hebben? Nou, als dit een bijverschijnsel is van die geile pilletjes, dan denk ik dat niemand ze ooit meer zal willen slikken. Volgens mij vergaat je het lachen dan net zo snel als die geile bui waar je op hoopte. Ik schiet in de lach van mijn eigen gedachte en kreun opnieuw als dat meteen wordt afgestraft. De tranen springen me in de ogen. Ik kijk om me heen en vraag me af waar ik ben. En waarom is alles in godsnaam wit?

Even twijfel ik of dit misschien toch mijn huis niet is. Misschien ben ik in mijn delirium in een van de andere slaapkamers gaan liggen. Nee, dat kan ook niet. Ik weet bijna zeker dat geen van de zes andere slaapkamers helemaal wit is.

O mijn god, ik weet het al. Ik ben dood!

Dat is het natuurlijk. In films zie je ook altijd dat de overledene zich in een totaal witte ruimte bevindt voor hij door wordt gestuurd naar... eh ja, zo veel weet ik er natuurlijk ook weer niet van. Dit is voor mij ook de eerste keer dat ik dood ben. Jeetje, zelfs het hemd dat ik draag is wit. Ik draag nooit iets in bed en weet dus dat ik dit niet zelf heb aangetrokken. Het is ook niet echt mijn stijl. Het heeft

wel iets weg van een dwangbuis. Ik haal opgelucht adem als ik mijn armen nog kan bewegen en frons mijn voorhoofd als ik een geknisper hoor. Het blijkt mijn hemd te zijn. Een hemd van papier, zoals het welbekende kinderliedje... of ging dat over een hoedje? Au! Zelfs denken doet pijn.

Nee! Ik ben niet dood. Vraag me niet waarom ik dat opeens zo zeker weet, maar ik weiger te geloven dat je dan zulke goedkope troep aanhebt. Ik draai mijn hoofd naar rechts en zie een straaltje licht door de kier van de witte overgordijnen komen. Ah, het is in ieder geval dag. Welke dag? Voor hetzelfde geld lig ik hier, waar hier dan ook mag zijn, al dagen.

Hoe laat zou het zijn? Mijn horloge schijnt verdwenen te zijn, net als de rest van mijn sieraden. Ik slaak een kreet, van de pijn in mijn keel en van de schok, omdat mijn ring, zijn ring, niet meer om mijn vinger zit. Nee, alsjeblieft. Dit kan niet waar zijn. Hij is weg!

In paniek kijk ik om me heen door de steriele kamer waar, buiten het bed waar ik in lig, het enige andere meubilair uit een tafel en een stoel blijkt te bestaan. Natuurlijk ook allebei in het wit. Ziekenhuis! Ik ben in een ziekenhuis, ik weet het opeens zeker. Opgelucht laat ik me weer achterover in de kussens vallen als ik bedenken dat ze mijn ring hebben. In ziekenhuizen mag je voor zover ik weet geen sieraden hebben. Gelukkig! Ik ben mijn ring niet verloren.

Maar waarom lig ik in godsnaam in een ziekenhuis? Heb ik een ongeluk gehad? Of heb ik een zelfmoordpoging gedaan? Ik kijk naar mijn polsen. Nope, geen verband. Maar waarom ben ik dan hier? Hoe ik het ook probeer, ik kan niets bedenken. En als je wist hoeveel pijn dat deed, zou je het meteen weer laten. Nee, het laatste wat ik me kan herinneren, is dat ik die champagne dronk die Darling me had gegeven. Volgens mij heb ik een black-out. Zou niet de eerste keer zijn, maar ik ben nog nooit eerder na een nacht doorhalen in een ziekenhuis wakker geworden.

Ik frons diep en negeer de barstende koppijn, die daardoor nog heftiger wordt, als ik me vaag herinner dat ik heb overgegeven. Of haal ik de boel door elkaar? Ik geef het op en kijk zoekend om me heen. Er zou hier toch een knopje moeten zitten waarmee ik iemand kan laten weten dat ik wakker ben? Nergens te bekennen! Er is zelfs geen telefoon. Het enige voorwerp dat ik zie, is het metalen bakje dat naast me op het nachtkastje staat.

Ik besluit het dan maar op de ouderwetse manier te doen en zet het op een schreeuwen. In eerste instantie komt er geen geluid. Ik schraap mijn keel, wat zo'n pijn doet dat ik een gil geef. Nou ja, gil... Het lijkt nergens op, maar ik krimp in elkaar. Fuck, mijn keel doet echt ontzettend zeer. Zouden ze mijn amandelen soms geknipt hebben? Ik heb begrepen dat het een verschrikking is om dat op volwassen leeftijd te laten doen. Zou het een zaak van leven en dood geweest zijn dat ze dat zonder mijn toestemming hebben gedaan? Maar ook deze belachelijke gedachte laat ik meteen weer los. Natuurlijk ben ik niet aan mijn amandelen geopereerd.

De deur blijft dicht. Zelfs als ik het metalen bakje met een knal tegen de deur smijt, gebeurt er niets. Goh, zou deze kamer geluiddicht zijn? Ben ik in een gekkenhuis opgesloten of zo? Ik kijk zoekend om me heen naar iets anders wat ik door de kamer kan smijten als de deur opengaat en er een verpleegster binnenkomt.

'O, wat fantastisch, we zijn wakker. Hoe voelen we ons?'

Ik onderdruk de neiging om om me heen te kijken als ze het over 'ons' blijft hebben. Ze vraagt of we iets willen drinken en of we ergens last van hebben. Ik heb de neiging om, iedere keer als ze 'we' zegt, te gaan gillen, maar ik weet me te beheersen. Pijn in mijn keel, weet je nog? Het begint me op een gegeven moment zo op de zenuwen te werken dat ik met een kraakstem zeg dat we willen dat ze weggaat en ons met rust laat. Kennelijk is dat niet echt aardig van ons, want ze gaat zonder iets te zeggen weg en laat ons verdomme ruim een halfuur aan ons lot over. Je snapt zeker wel dat we ons daar steeds meer over beginnen op te winden, hè?

Ik heb net het laken van me af gegooid en mijn benen over de rand van het bed geslingerd als er een man binnenkomt. Een dokter, neem ik aan, gezien de witte jas en de stethoscoop om zijn nek. Hij stelt zich voor als dokter Bob Wright en vraagt hoe ik me voel, en of ik weet hoe ik hier terecht ben gekomen.

'Gaat wel. Beetje draaierig. Mijn maag en keel doen ontzettend zeer,' fluister ik. Fluisteren lijkt minder pijn te doen. 'Ben ik aan mijn amandelen geholpen?' vraag ik toch maar voor de zekerheid.

Dokter Bob trekt zijn wenkbrauwen op. 'Nee, absoluut niet. Waarom denkt u dat?'

'Omdat mijn keel aanvoelt alsof ik een glas spijkers heb gedronken en daarna het glas heb ingeslikt!'

‘Ja, dat geloof ik meteen,’ grinnikt hij en hij gaat op de rand van het bed zitten. ‘Dat komt door de slang die we in uw keel moesten stoppen zodat we uw maag konden leegpompen.’

Geschokt kijk ik hem aan. ‘Mijn god, waarom dat dan?’

Ik blijf een allergische reactie gehad te hebben op een stof met een naam die ik onmogelijk uit kan spreken en waar ik al hoofdpijn van krijg als ik het probeer. Die stof schijnt het hoofdbestanddeel te zijn van een nieuwe drug die ze hier in het ziekenhuis de toepasselijke naam *partypooper* hebben gegeven. Voor ik van de schok ben bekomen, vraagt dokter Bob me of ik hem kan vertellen welke drugs ik zoal gebruik. Tjonge jonge, zoals hij het doet klinken, lijkt het alsof ik een van de aandeelhouders in de drugsindustrie ben. Zo veel drugs gebruik ik niet... denk ik. Zo nu en dan een pretpilletje, en een blowtje misschien. Maar dan nooit een hele. Ik rook niet eens en neem gewoon voor de gezelligheid een haaltje als de sigaret wordt doorgegeven. Oké, ik heb een keer een lijntje genomen, maar dat vond ik niets. Misschien deed ik het verkeerd. Ik snoof waarschijnlijk te hard, want die troep schoot meteen door naar mijn keel. Echt, ik dacht dat ik doodging. Op aanraden van een kennis die daar ook niet van hield, heb ik het toen een keer op mijn tandvlees gesmeerd. Nou, dat raad ik je dus ook af. Die troep is zo bitter als de pest! Het heeft een hele dag geduurd voor ik die bittere smaak kwijt was en weer iets kon eten zonder bijsmaak. Dus gebruik ik drugs? En veel? Nee, ik vind van niet. Niet meer dan de gemiddelde partyganger.

‘Bent u een alcoholist?’ gaat dokter Bob vrolijk verder.

Nou, nu ook nog even vragen of ik regelmatig aan orgies meedoe, dan hebben we de hele vernederende vragenlijst afgewerkt. Ik schud mijn hoofd en fluister voor de zekerheid dat ik dat niet ben. Ik kan best een dag zonder alcohol als het moet.

‘Mijn dochtertje denkt dat u een prinses bent,’ zegt dokter Bob opeens. ‘Ze is helemaal gek van die commercial. Mijn vrouw moest hem zelfs voor haar opnemen.’ Hij heeft een leuke glimlach.

Hij heeft me dus herkend. Ik voel me ontzettend opgelaten.

‘Ze is vier,’ gaat hij verder, alsof dat alles verklaart.

‘Wanneer mag ik weg?’ Ik probeer met alle macht de brok die opeens in mijn keel zit, weg te slikken. Maar probeer dat maar eens met een keel die zo zeer doet als die van mij.

‘Misschien morgen. Ik wil u nog een dagje ter observatie houden. Je

weet maar nooit wat voor bijverschijnselen er nog boven water komen. Wilt u misschien iemand waarschuwen dat u hier bent? De jongedame, ene Darling... Heet ze echt zo?' vraagt hij met een achterdochtige blik.

'Geen idee, ik ken haar niet.'

'Nou, dat verklaart dan misschien waarom ze niet wist hoe u voluit heette.' Hij kijkt me aan alsof hij verwacht dat ik hem dat nu ga vertellen.

'U had ook niets in uw tas waar we wijzer van werden,' gaat hij verder als ik hem zwijgend aankijk.

'Nee, er is niemand. Tenminste, dat ligt eraan hoelang ik hier al ben. Ik heb vrijdag een fotoshoot.'

'Een dag. U bent vannacht, of eigenlijk vanmorgen om halfvier binnengebracht. Het is nu bijna halfzeven... in de avond,' laat hij er met een veelbetekenende blik op volgen.

Jeetje, ik ben bijna de hele dag *out* geweest.

'Moet ik iemand...' begint hij.

'Nee, niemand!'

Zijn meelijdende blik is meer dan ik kan verdragen.

Boos, de pijn in mijn keel negerend, zeg ik: 'En als u het niet erg vindt, zou ik nu graag naar huis willen. Of mag ik niet weg?'

'Ik kan u natuurlijk niet tegen uw wil hier houden, dus als u echt weg wilt...'

'Ja, dat wil ik,' val ik hem in de rede. Ik houd nu eenmaal niet van ziekenhuizen. Ze herinneren me aan dingen die ik liever vergeet.

Het heeft nog even wat voeten in de aarde om me ongezien het ziekenhuis uit te krijgen. Hoe die paparazzi-aasgieren in godsnaam altijd overal lucht van krijgen, en dan het liefst van je meest vernederende momenten, is me een raadsel. Maar ze staan dus wel voor de uitgang van het ziekenhuis. Dankzij dokter Bobs snelle denkwerk verlaat ik het ziekenhuis op dezelfde manier als ik ben gekomen. Plat op een brancard achter in een ambulance! Hoe krijg ik het toch voor elkaar. Wat een vernederende toestand.

'Waarom ben je zo laat?' roept Vince als ik de volgende dag het pakhuis binnenloop waar de shoot wordt gehouden. Vince is mijn manager, en de enige man die ik heimelijk mijn vriend durf te noemen. Ik

trek mijn wenkbrauw op omdat ik nog geen tien minuten te laat ben. Hij overdrijft altijd zo.

‘Wat zie jij er verschrikkelijk uit. Een lijk is er niets bij.’

‘Je medeleven is weer verpletterend, Vince.’ Ik schrik me rot als hij hard roept dat ik ben gearriveerd. Hoelang geleden is het dat ik die drie aspirines heb ingenomen? Mag ik alweer?

Waar ze allemaal vandaan komen, weet ik niet. Het lijkt wel een stelletje ninja’s. Zo is er niemand en zo ben ik door zes man omsingeld die allemaal aan me beginnen te plukken en te trekken. De een rukt mijn tas over mijn hoofd, terwijl de ander mijn jas van mijn schouders trekt. Een kale gozer trekt het elastiekje niet al te zachtzinnig uit mijn paardenstaart. Als ik hem nijdig aankijk, klakt hij met zijn tong en zegt dat ze de persoon die die dingen heeft uitgevonden moeten ophangen. Ik sla de handen van nummer 4 weg als die mijn trui omhoog wil trekken, wat nummer 5 even doet aarzelen voor die toch dapper zijn handen uitsteekt en de knopen van mijn spijkerbroek los begint te maken.

Als Vince opnieuw schreeuwt, krimp ik even in elkaar. Deze keer roept hij om Mike, de visagist, die als de donder moet komen. Kennelijk is dat nog niet snel genoeg, want Vince sleurt me aan mijn hand mee langs een verbaasd kijkende Mike naar wat mijn kleedkamer blijkt te zijn. In het begin van mijn carrière vond ik niets geweldigder dan ergens mijn naam op te zien staan. Tegenwoordig frons ik alleen maar en hoop ik dat het niet al te erg is als mijn naam ergens wordt vermeld.

‘Je hebt me niet in dienst genomen voor mijn medeleven,’ zegt Vince, ‘en daar betaal je me ook niet voor.’

Ook zo’n irritante gewoonte van hem. Hij kan antwoord geven op iets wat je al uren of dagen geleden hebt gevraagd en vindt het dan raar als je even niet weet waar hij het in godsnaam over heeft.

‘Nou, voor wat ik je betaal, zou je dat toch op zijn minst verwachten!’ Ik ruk mijn hand los en til gehoorzaam mijn armen op zodat hij mijn trui over mijn hoofd kan trekken.

‘Victoria?’ vraagt hij met een blik op mijn zwarte beha met de parels ingelegde schouderbandjes.

‘Geen idee, maar ik denk haast van wel. Of denk jij dat ze bij Victoria’s Secret lingerie van een ander merk aan hun modellen uitdelen?’ Ik schiet in de lach om Vince’ rollende ogen. ‘Het meisje dat een paar

dagen geleden mijn broek uittrok, was er ook zeker van.'

Vince trekt zijn linkerwenkbrauw zo hoog op dat zijn oog er nogal luguber uitziet.

Ik schater het uit om de blik in zijn ogen. 'Nee, Vince, het is niet wat je denkt.'

'Jouw seksleven is je eigen zaak. Al zou je dat aan de ontelbare keren dat erover wordt geschreven niet zeggen,' zegt hij droog.

'Ach, je moet niet alles geloven wat je leest.'

'Dat doe ik ook niet, schat, maar je ziet er niet uit. En als dat het gevolg is van wat je privé uitspookt, zou ik je aan willen raden er een beetje mee te minderen. In ieder geval op de dagen dat je moet werken.' Het volgende moment trekt hij mijn beha langs mijn armen omlaag.

Jeetje, ik heb niet eens gemerkt dat hij hem los had gemaakt. Niet dat ik me opgelaten voel. Nee, Vince is homo, dus zelfs al zou ik spiernaakt staan, zou hij er niet warm of koud van worden. Ik ben werk voor hem en om eerlijk te zijn vind ik dat wel zo prettig. Ik heb genoeg mannen om me heen die wel warm en zelden koud worden van mijn lichaam. Nee, echt, dit is een verademing.

Dan wordt het weer druk in de kleedkamer. Ik draai de knop om en laat alles maar weer over me heen komen. Ik heb dit al zo vaak gedaan dat ik het met mijn ogen dicht kan. Het ziet er naar uit dat het vandaag weer een chaotische toestand gaat worden. Maar ach, ik ben niet anders gewend. Mijn leven is een en al chaos.

Doodop laat ik me die avond in bad zakken. Wat een dag. Ik dacht dat er nooit een eind aan kwam. De klant wilde opeens iets heel anders. Dus kon ik weer terug naar de kleedkamer en moesten mijn haar en make-up weer helemaal opnieuw gedaan worden. Ook de kleding was opeens niet meer naar hun zin, terwijl die weken van tevoren al was uitgezocht. Erg vermoeiend allemaal.

Ik laat mijn hoofd achterovervallen en ben al half en half in slaap als de telefoon, die op de brede rand van het bad staat, losbarst in een schel gerinkel. Ik schrik er zo van dat ik onderuitglijd en bijna kopje-onder ga. Ik heb geen zin om wie dan ook te woord te staan. Laat het antwoordapparaat dat maar voor me doen. Ik sluit mijn ogen met een diepe zucht als de telefoon het opgeeft.

Jasmijn heeft van weinig dingen spijt. Ze heeft weleens fouten gemaakt, maar ze heeft ook een glansrijke modellencarrière opgebouwd in de VS. Toch maakt het leven van seks, drugs en glamourfeestjes haar niet meer gelukkig. Ze besluit terug te gaan naar Nederland. Daar wacht haar echte leven op haar, denkt ze. Het leven dat ze had kunnen hebben met man Alex en dochtertje Lexi. Maar voor hen heeft de tijd niet stilgestaan en Alex staat op het punt te trouwen met een andere vrouw. Jasmijn besluit alles op alles te zetten om hem daarvan te weerhouden.

De sensuele spanning spat van de pagina's in *Ik ben nog niet klaar met jou!*, de nieuwste roman van Conny Regard. Zij scoorde eerder met *Ik huur een man!* een e-bestseller.

Over *Ik huur een man!* zeggen lezers op bol.com:

'Wat een geweldig leuk boek! Hilarisch'

'Ik kon er heerlijk bij wegzwijmelen. Ik ben fan!'

'Om te gniffelen. Vergelijkbaar met *Hou je mond* van Sophie Kinsella'

'New Adult, de nieuwe sensatie uit de Verenigde Staten'
– NRC Handelsblad

NUR 340

Zomer & Keuning

www.newadult.nl